

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

TRI OŠTRICE. JEDAN GILLETTE.

THE FAMILY · 04

Sve što uistinu posjedujemo – bez buke, bez svijesti – ipak ide naprijed.

Kao vrijeme.

Ne pita. Ne upozorava.

Stiže.

Ima ime: Sudbina.

Jedan je čovjek jednom odlučio da će ostati upamćen.

Ne lokalno. Ne privremeno.

Za čovječanstvo.

Imao je jednu priliku.

Jednoga poslijepodneva u Americi podigao je sa zemlje odbačenu oštricu.

Netko drugi izumio je čep za boce.

On je vidio nešto drugo.

Nije poboljšao proizvod.

Prepisao je gestu.

Brijanje je postalo sustav.

Oštrica je postala jednokratna.

Ime je postalo trajno.
Kad su ljudi kupovali proizvod,
izgovarali su njegovo ime.
King Camp Gillette.
Slobodni zidar.
Autor djela The Human Drift, 1894.
Moj otac.
Sin rudara i plemenite majke.
Odgojen s brigom. Izgrađen bez granica.
S 12 godina bojali su ga se odrasli muškarci.
Ne zato što je bio nasilan –
nego zato što nije oklijevao.
Jedne noći, na putu u kino,
napala ga je skupina starijih od njega.
Sam.
Bez izlaza.
Na zemlji je našao britvicu.
Podigao ju je.
Jednome od njih obilježio je lice.
Pobjegli su.
Taj trenutak nikada nije otišao.

Četrnaest godina poslije:
120 kandidata.
Jedno mjesto.
Bio je treći.
Prva dvojica su pregovarala.
On nije.
Ušao je u Gillette Italiju.
I ostao 40 godina.
Nakon umirovljenja ništa se nije promijenilo.
Ljudi su ga i dalje zaustavljali na ulici.
I dalje ga prepoznavali.
Ne po imenu.
Po onome što je predstavljao.
Frega.
Čovjek iz Gillettea.
Oštrica.
Svakoga ponedjeljka odlazio je rano.
Svakoga petka vraćao se.
Nikada se nije žalio.
Nikada nije objašnjavao.
Bio je moj otac.

Jednoga dana rekao je nekome da sam ja jedini sin koji mu je uistinu sličio.

Saznao sam to godinama poslije.

Takav je bio.

Bez izjava.

Samo smjer.

Imao sam 19 godina.

Vojni rok.

Položen policijski ispit.

Našao se sa mnom u Napulju, u svibnju 1985.

Nije to bio susret oca i sina.

Nije se ticao posla.

Bilo je to nešto drugo.

Postavio mi je jedno pitanje:

„Što ćeš učiniti sa svojim životom?”

Bez pritiska.

Bez savjeta.

Samo to.

Uzeo sam sedam dana.

Zatim sam ušao u konzorcij povezan s Gilletteom.

Najniža moguća uloga.

Počinješ s dna

ako želiš vidjeti vrh.
Osamnaest godina.
Stigao sam do njega.
Zatim je nešto završilo.
Ne novac.
Ne položaj.
Interes.
Pa sam otišao.
Ponovno me vidio, nasamo.
Već umirovljen.
Nije me pokušao zaustaviti.
Rekao je da razumije.
Uvijek je znao da će se to dogoditi.
Jer sam bio poput njega:
nepredvidiv.
Uvijek na putu prema nečemu boljem.
30. studenoga 2003.
Napustio sam svoju majku Gillette.
Ali nisam izgubio DNK.
Tri priče.
Tri trenutka.

Ovo je četvrta.

Slobodno zidarstvo od 1993.

Pitagora.

Ezoterična disciplina.

Uzimaš sirov kamen

i pretvaraš ga u nešto što nosi težinu.

Um oštri

ono što srce hrani.

Postao sam međunarodni menadžer.

Proputovao svijet.

Još osamnaest godina.

Zatim sam jednoga dana

počeo pisati.

Ne jednu knjigu.

Ne dvije.

Ne deset.

Ne pedeset.

Ne sto.

Više od 1600.

Prestao sam brojiti.

Želim da me prepoznaju.

Ali ne prodajem knjige.
Dajem pristup.
Sustav ne zna kamo bi me smjestio.
Neovisan autor koji sve daruje
nije kategorija.
To je problem.
Ne napadam sustav.
Činim gore.
Oduzimam mu vrijednost.
Čitaju me.
Ali ne mogu mnome upravljati.
Ne mogu mi odrediti cijenu.
Ne mogu me uokviriti.
Mene se ne može kontrolirati.
Nemam cijenu.
Jer ništa ne prodajem.
Sudbina se nikada ne očekuje.
Kao ni ja.
Ali postoji.
I još idem prema njoj.

Nando